

Китоби Дониёл — саду сиюму дуюм

Кушодани аҳаммияти набавии имтиҳони дуюм: дарки сурати ҳайвон ва вақти муҳреғузори 144,000

Jeff Pippenger

2024-03-12

Дар мақолаҳои пешин мо вақт сарф кардем, то хусусиятҳои пайғамбаронаи озмоиши дуюми се озмоишро, ки тавассути се ғаришта ифода шудаанд, муайян намоем. Ҳар ғаришта як озмоиши мушаххасро ифода мекунад, ва озмоиши дуюм ҳамчун озмоиши аёнӣ ифода шудааст. Мо ҳар се ғариштаро муайян кардем, ва озмоишҳои мувофиқи онҳо ҳамчунин дар боби якуми китоби Дониёл муайян шудаанд, ки дар он ҷо озмоиши дуюм аз миёни он се озмоиш бар намуди зоҳирии Дониёл ва он се ҷавонмарди шоиста пас аз он ки онҳо ба ҷойи ғизои Бобил парҳези гиёҳхорӣ хӯрданд, асос ёфта буд. Хусусияти дигари озмоиши дуюм ин аст, ки он бисёр вақт ҳамчун намоёндагии иттиҳоди Калисо ва Давлат ифода мегардад.

Ҳамаи он се ғаришта ва имтиҳонҳои мувофиқи онҳо дар сукути Бобили Нимруд дар боби ёздаҳуми Ҳастӣ муайян карда шудаанд. Он се имтиҳон дар он ҷо ба воситаи се бор истифодашудани ифодаи «биёед» дар оятҳои сеюм, чорум ва ҳафтум намоёндагӣ шудаанд. Ифодаи дуюми «биёед» дар ояти чорум имтиҳони ғариштаи дуюмро нишон медиҳад.

Ва гуфтанд: «Биёед, барои худ шаҳре ва бурҷе бино кунем, ки қуллааш ба осмон расад; ва барои худ номи барорем, мабодо бар рӯи тамоми замин пароканда шавем». Ҳастӣ 11:4.

Шаҳр давлатро ифода мекунад, ва бурҷ калисоро. Ҳамчунин онҳо хусусияти муайянро орзу мекарданд, чунон ки ин дар хоҳиши онҳо барои ба худ ном баровардан таҷассум ёфтааст. Дар имтиҳони дуюм, одатан ҳислат зоҳир мегардад, ва он дар муқобили ҳислати зидди он зоҳир мешавад, чунон ки дар Қобил ва Ҳобил, боқираҳои хирадманд ва беақл, ё дар имтиҳони дуюми Дониёл — дар намуди зоҳирии онҳое ки аз ғизои Бобил меҳӯрданд, бар ҳилофи онҳое ки лӯбиёвор меҳӯрданд.

Лутфан, бандাগони худро даҳ рӯз биозмод; ва бигзор ба мо барои хӯрдан лӯбиёғиҳо ва барои нӯшидан об диҳанд. Он гоҳ бигзор симоҳои мо пеши ту дида шаванд, ва симои он ҷавнон, ки аз насиби таоми подшоҳ меҳӯранд; ва мувофиқи он чи мебинӣ, бо бандাগони худ амал намод. Пас ӯ дар ин кор ба онҳо розӣ шуд ва онҳоро даҳ рӯз озмуд. Ва дар анҷоми даҳ рӯз симоҳои онҳо аз ҳамаи он ҷавноне ки аз насиби таоми подшоҳ меҳӯрданд, зеботар ва дар тан фарбеҳтар намудор шуд. Дониёл 2:12–15.

Дар таърихи миллери, озмоиши ғариштаи дуюм ду табақаи парасторонро ошкор намуд. Табақае, ки аз ин озмоиш нагузашт, духтарони Рум гардиданд; табақаи дигар бошад, он содиқоне буданд, ки пайравии нури пешравандаро идома медиҳанд. Духтарони Рум таркиби набавии модари худро инъикос мекунанд, ва модаре, ки онҳо духтарони ӯ шуданд, ҳамчун модари фоҳишагон шинохта шудааст. Аз лиҳози набавӣ, фоҳиша калисоест, ки ба

муносибат бо давлат ворид мешавад, чунон ки ин симои папагист.

Аввалини он се фариштае, ки дар боби чордахуми Ваҳй зикр шудааст, ҳар се санчиши ҳар яке аз он се фариштаро дар бар дорад, ҳамон тавре ки боби якуми Дониёл низ дорад. Дар Дониёл 12 низ раванди санчиши сесамта муайян карда шудааст; пас, раванди санчиши сесамта ҳам дар оғози китоби Дониёл ва ҳам дар анҷоми он ҷой дорад.

Бисёриҳо пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонда хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; вале шарирон шарорат хоҳанд кард: ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Дониёл 12:10.

Санчиши аввал дар ояти даҳум покшавӣ аст, ки дар сахни муқаддасгоҳ ба амал меояд, он ҷо ки барра забҳ карда мешавад ва сафедкунӣ ба гуноҳкор нисбат дода мешавад. Санчиши дуюм дар ояти даҳум сафед гардонидан аст, ки онро ҷои муқаддаси муқаддасгоҳ таҷассум мекунад, ва он замонро ифода менамояд, ки қудсият ба мӯъмин бахшида мешавад. Қадами сеюм озмуда шудан аст, ки довариин Қудси Ақдасро ифода мекунад, он ҷо ки қавми Худо мӯҳр карда мешаванд ва ҷалолёбӣ ба анҷом мерасад. Ду гурӯҳи парастешкунандагонро бадкороне намоёндагӣ мекунанд, ки намефаҳманд, ва хирадмандоне, ки мефаҳманд.

Санчиши дуюм, ки борҳо дар Каломи муқаддас тасвир шудааст, як санчиши аёнро ифода мекунад, ки дар он ду синфи ибодаткунандагон ошкор мегарданд, ва иттиҳоди Калисо ва Давлат рамзгузорӣ мешавад. Ҳамчунин ба ҳамон андоза муҳим он аст, ки яке аз хусусиятҳои санчиши дуюм ин аст, ки он пеш аз санчиши сеюм меояд, ва санчиши сеюм довариро ифода мекунад. Бо вучуди ин, дар бораи довариин санчиши сеюм як қайди муҳиме вучуд дорад, зеро ҳар яке аз ин се санчиш довариро дарбар мегирад, аммо ду санчиши аввал дар чунин таърихе ҷой дода шудаанд, ки дар он ташаккули ҳислат ҳанӯз имконпазир аст. Санчиши сеюм фарқ дорад, зеро он як санчиши пешгӯёнаи муайянкунанда аст, ки фақат муайян месозад, ки шумо дар ду қадами пешини раванди санчиш ба кадом синфи ибодаткунанда табдил ёфта будед.

Дар замони мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида анҷом меёбад, се озмоиш вучуд дорад. Озмоиши аввал он буд, вақте ки фаришта 11 сентябри соли 2001 нозил шуд; ва мувофиқи фариштае, ки дар таърихи миллериити 11 августи соли 1840 нозил шуда буд, пас ин озмоиш озмоише дар бораи парҳез аст. Дар боби якуми китоби Дониёл, озмоиши аввал он буд, ки Дониёл дар дили худ қарор дод, ки аз таоми подшоҳ нахӯрад. Вақте ки Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Масеҳ нозил шуд ва Ё баъдан чил рӯз рӯза дошт, озмоиши аввалини Ё парҳез буд.

Санчиши сеюм ва ниҳой дар вақти муҳргузории яксаду чилу чор ҳазор — қонуни якшанбе аст. Дар он вақт ҳамаи онҳое ки даъвоҳои шанбеи рӯзи ҳафтумро мефаҳманд ва интиҳоб мекунанд, ки дар рӯзи офтоб ибодат намоёнд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт, ва онҳо барои абадият ҳалок шудаанд. Пас аз се сол, дар боби якуми Дониёл, Дониёл ва се ҷавонмарди шоиста назди Набукаднесар (рамзи қонуни якшанбе) оварда шуданд, то аз рӯи таълими худ дар давоми се соли гузашта доварӣ карда шаванд. Вақте ки Падар ва Писар дар достони исёни Нимруд ҳангоми сеюмин «биравем» фуруд омаданд, ин барои омехта

кардани забони онҳо ва пароканда сохтани онҳо ба ҳар сӯ буд. Санчиши сеюм он санчиши ҳалқунандаест, ки ин ду табақаро барои абадиёт аз ҳам ҷудо месозад.

«Ҳам масали алафҳои бегона ва ҳам масали тӯр ошкоро таълим медиҳанд, ки ҳеҷ замоне нест, ки ҳамаи шарирон ба Худо рӯ оваранд. Гандум ва алафҳои бегона то вақти дарав якҷоя месабзанд. Моҳиҳои хуб ва моҳиҳои бад низ якҷоя ба соҳил кашида мешаванд, то барои ҷудоии ниҳой аз ҳам ҷудо гарданд.

Боз, ин масалҳо таълим медиҳанд, ки баъд аз доварӣ дигар ҳеҷ давраи имтиёз вучуд нахоҳад дошт. Ҳангоме ки кори Инчил ба анҷом мерасад, феврал ҷудоии некон аз бадон ба вуқӯъ мепайвандад, ва сарнавишти ҳар ду гурӯҳ барои ҳамеша муқаррар мегардад». «Сабакҳои Масалҳои Масех», 123.

Замони мӯҳр задани саду чилу чор ҳазор бо қонуни якшанбеи наздиқоянда ба анҷом мерасад, ва миёни он озмоиши сеюм ва озмоиши аввале, ки 11 сентябри соли 2001 фаро расид, озмоиши дуюм бар адвентизми Лаодикиягӣ оварда мешавад. Зеро «пас аз доварӣ дигар давраи имтиҳон нест», чунки дар он вақт кори Инчил барои саду чилу чор ҳазор ба анҷом расидааст.

Хоҳар Вайт дар чанд мавзӯи таълим медиҳад, ки агар мо аз имтиҳони аввал нагузарем, пас аз имтиҳони дуюм низ гузашта наметавонем, ва бе он ки имтиҳони дуюмро бо муваффақият паси сар кунем, мо ноқомии худро дар имтиҳони сеюм, яъне имтиҳони ҳалқунанда, ошкор хоҳем кард.

«Ба ман баргашта ба эълони омадани аввали Масех ишора карда шуд. Юҳанно дар рӯҳ ва қудрати Илёс фиристода шуд, то роҳи Исро тайёр созад. Онҳое ки шаҳодати Юҳанноро рад карданд, аз таълимоти Исо баҳрае набурданд. Муҳолифати онҳо ба паёме, ки омадани Ёро пешгӯӣ мекард, онҳоро дар ҷое қарор дод, ки натавонанд ба осонӣ қавитарин далелро, ки Ё Масех буд, бипазиранд. Шайтон он қасонеро, ки паёми Юҳанноро рад карда буданд, пеш бурд, то боз ҳам дуртар рафта, Масехро рад кунанд ва маслӯб созанд. Бо ин кор онҳо худро дар ҷое қарор доданд, ки натавонанд баракати рӯзи Панतिकостро қабул намоянд, ки он ба онҳо роҳи дохил шудан ба қудсгоҳи осмониро меомӯзонд. Даридани пардаи маъбад нишон дод, ки қурбониҳо ва ойнҳои яҳудиён дигар пазируфта нахоҳанд шуд. Қурбонии Бузург тақдир гардида буд ва пазируфта шуда буд, ва Рӯҳулқудс, ки дар рӯзи Панतिकост нозил шуд, зехни шогирдонро аз қудсгоҳи заминӣ ба қудсгоҳи осмонӣ равона сохт, ки Исо ба он ҷо бо хуни Худ ворид шуда буд, то бар шогирдонаш манфиатҳои қафорати Худро фурӯ резад. Аммо яҳудиён дар торикии комил гузошта шуданд. Онҳо тамоми нуреро, ки метавонистанд дар бораи нақшаи наҷот дошта бошанд, аз даст доданд ва ҳанӯз ҳам ба қурбониҳо ва ҳадияҳои бефоидаи худ таваккал мекарданд. Қудсгоҳи осмонӣ ҷойи қудсгоҳи заминиро гирифта буд, аммо онҳо аз ин тағйирот ҳеҷ огоҳӣ надоштанд. Аз ин рӯ онҳо наметавонистанд аз шафоати Масех дар ҷойи муқаддас баҳраманда шаванд.

«Бисёре бо даҳшат ба рафтори яҳудиён дар рад намудан ва маслӯб кардани Масех менигаранд; ва ҳангоме ки таърихи бадрафтории нангини Ёро меҳонанд, гумон мекунанд, ки Ёро дӯст медоранд ва агар дар он ҷо мебуданд, мисли Петрус Ёро инкор

намекарданд ва мисли яҳудиён Ёро маслӯб намесохтанд. Аммо Худое ки дилҳои ҳамаро меҳонад, он муҳаббатеро, ки онҳо даъво мекарданд нисбат ба Исо доранд, ба озмоиш овард. Тамоми осмон бо амиқтарин таваҷҷуҳ қабули паёми фариштаи аввалро мушоҳида мекард. Аммо бисёре ки даъво мекарданд Исоеро дӯст медоранд, ва ҳангоми хондани достони салиб ашк мерехтанд, хабари неки омадани Ёро масҳара карданд. Ба ҷойи он ки паёмро бо шодмонӣ бипазиранд, онро фиреб эълон карданд. Онҳо аз касоне ки зухури Ёро дӯст медоштанд, нафрат варзиданд ва онҳоро аз калисоҳо берун карданд. Онҳое ки паёми аввалро рад карданд, аз паёми дуюм ғоида бурда натавонистанд; ҳамчунин аз нидои нимашаб, ки мебоист онҳоро омода созад, то бо имон ҳамроҳи Исо ба Қудси қудсҳои муқаддасҳои осмонӣ дохил шаванд, баҳраманд нагардиданд. Ва бо рад кардани он ду паёми пешин, онҳо ғаммиши худро ҷунон торик кардаанд, ки дар паёми фариштаи сеюм, ки роҳи даромадан ба Қудси қудсро нишон медиҳад, ҳеҷ нуре дида наметавонанд. Ман дидам, ки ҳамон тавре ки яҳудиён Исоро маслӯб карданд, калисоҳои номӣ низ ин паёмҳоро маслӯб кардаанд; ва бинобар ин, онҳо аз роҳи даромадан ба Қудси қудс ҳеҷ донише надоранд ва наметавонанд аз шафоати Исо дар он ҷо баҳрае бибаранд. Мисли яҳудиён, ки қурбонҳои беғоидаи худро тақдим мекарданд, онҳо низ дуоҳои беғоидаи худро ба он бахше мебароранд, ки Исо онро тарк кардааст; ва шайтон, ки аз ин фиреб хурсанд аст, симои динӣ ба худ мегирад ва зехни ин масеҳиёни ба эътироф маҳдудро ба сӯи худ мекашонад ва бо қудрати худ, аломатҳои худ ва мӯъҷизаҳои дурӯғини худ амал мекунад, то онҳоро дар доми худ маҳкам созад». Early Writings, 259–261.

Агар мо паёми хушдордиҳандаро, ки аз ҷониби 11 сентябри соли 2001 рамзгузори шудааст, қабул накунем, пас, ҳангоме ки қонуни якшанбе фаро расад, албатта онро қабул хоҳем кард, ба шарте ки ҳанӯз зинда бошем. Бо ин гуфта, озмоише, ки дар он сарнавишти абадии худро муайян мекунем, ва озмоише, ки бояд пеш аз он ки дар замони қонуни якшанбе муҳр зада шавем, аз он гузарем, яъне озмоише, ки бояд пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз аз он гузарем, озмоиши дуюм аст, ва он озмоиши сурати ҳайвон мебошад.

«Худованд ба ман равшан нишон дод, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз ташаккул хоҳад ёфт; зеро он озмоиши бузург барои қавми Худо хоҳад буд, ки тавассути он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд. Мавқеи шумо ҷунон омехтаи носозгориҳост, ки танҳо андаке фирефта хоҳанд шуд. »

«Дар Ваҳйи 13 ин мавзӯ ба таври равшан пешниҳод шудааст; [Ваҳйи 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].

«Ин аст озмоише, ки қавми Худо бояд онро пеш аз муҳр зада шуданашон дошта бошанд. Ҳамаи онҳое ки вафодории худро ба Худо бо риоя кардани қонуни Ё исбот карданд ва аз қабул намудани шанбеи қалбакӣ сарпечӣ намуданд, зеро парчами Худованд Худои Яхува қарор хоҳанд гирифт ва муҳри Худои зиндари хоҳанд гирифт. Аммо онҳое ки ҳақиқати осмонӣро рад мекунанд ва шанбеи якшанберо мепазираанд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт». Manuscript Releases, volume 15, 15.

Санҷиши дуюм дар замони муҳргузорию саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор санҷиши пайғамбаронаи дидорист. Он талаб мекунад, ки ташаккули сурати ҳайвон дар Иёлооти Муттаҳида шинохта

шавад, ва он санчиш танҳо ба воситаи Каломи пайғамбаронаи Худо ошкор карда мешавад. Ғайр аз ин, Каломи пайғамбаронаи Худо танҳо аз ҷониби онҳое фаҳмида хоҳад шуд, ки интиҳоб мекунанд паёми борони охиrho бихӯранд, ки ҳамчун усули сатр бар сатр муаррифӣ шудааст. Агар мо аз хӯрдани паёме, ки хангоми фуруд омадани фариштаи пурқуввати Ваҳй боби ҳаждахум дар дасти ӯст, сарпечӣ кунем, мо қобилияти шинохтани ташаккули сурати ҳайвонро соҳиб нахоҳем шуд.

Барои он ки кас битавонад паёмеро, ки дар дасти фаришта аст, бихӯрад, лозим аст, ки донишҷӯи нубувват бубинад, ки фаришта дар дасти худ паём дорад. Хангоме ки фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждахум нозил мешавад, оят чизеро дар дасти ӯ муайян намекунад, аммо методологияи «сатр бар сатр» бар асоси чандин шоҳид собит месозад, ки дар дасти фариштагоне, ки нозил мешаванд, ҳамеша паёме ҳаст. Онҳое ки методологияи «сатр бар сатр»-ро рад мекунанд, нисбат ба паёме, ки далели ташаккул ёфтани сурати ҳайвонро дар Иёлоти Муттаҳида фароҳам меоварад, кӯранд. Ин бояд шинохта шавад, зеро сарнавишти абадии мо бар шинохти ин ҳақиқат бино ёфтааст. «Сатр бар сатр», Хоҳар Уайт хусусиятҳои нубуввати фариштаи аввалро бо ҳамон хусусиятҳои фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждахум мушаххас менамояд.

«Ба ман манфиатеро нишон доданд, ки тамоми осмон ба коре, ки бар рӯи замин чараён дошт, зоҳир мекард. Исо ба фариштаи қудратманде амр дод, ки фуруд ояд ва сокинони заминро хушдор диҳад, то барои зуҳури дуюми Ё омода шаванд. Хангоме ки он фаришта хузури Исоро дар осмон тарк мекард, нуре басо дурахшон ва пурчалол пешопеши ӯ мерафт. Ба ман гуфта шуд, ки рисолати ӯ ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ мунаввар гардонад ва инсонро аз ғазаби дарпешистодаи Худо огоҳ созад. Анбӯҳи мардум нурро пазируфтанд. Баъзе аз онҳо бисёр чиддӣ менамуданд, дар ҳоле ки дигарон шодмон ва ба вачд омада буданд. Ҳамаи онҳое ки нурро пазируфтанд, рӯйҳои худро сӯйи осмон гардонид, Худоро ҳамду сано гуфтанд. Гарчанде ки он бар ҳама рехта мешуд, баъзеҳо фақат зерӣ таъсири он қарор мегирифтанд, аммо онро аз сидқи дил намепазируфтанд. Бисёриҳо аз ғазаби азим пур шуданд. Воизон ва мардум бо палидон ҳамроҳ шуданд ва ба таври сарсахтона ба нуре, ки аз ҷониби он фариштаи қудратманд метобид, муқовимат карданд. Аммо ҳамаи онҳое ки онро пазируфтанд, аз ҷаҳон канора гирифтанд ва бо якдигар зич муттаҳид шуданд.»

«Шайтон ва фариштагони ӯ бо чидду ҷаҳди зиёд машғул буданд, то зехни ҳар чи бештари одамонро аз нур дур созанд. Гурӯҳе ки онро рад карданд, дар торикӣ вомонданд. Ман дидам, ки фариштаи Худо бо амиқтарин тавачҷуҳ бар ҳалқи эътирофкунандаи Ё назар мекард, то ҳислатеро, ки онҳо хангоми ба онҳо пешниҳод шудани паёми осмонӣ зоҳир намуданд, сабт намояд. Ва чун бисёре аз онҳое ки муҳаббати Исоро эътироф мекарданд, аз паёми осмонӣ бо таҳқир, истехзо ва нафрат рӯй гардониданд, фариштае бо тӯмор дар даст он сабти нанговарро навишт. Тамоми осмон аз ҳашм пур шуда буд, ки Исо аз ҷониби пайравони эътирофкунандаи Худ ба чунин безъятиной дучор гардад». Early Writings, 245, 246.

Дар он порча, фариштаи аввалини Ваҳй, боби чордахум, «вазифадор гардонид шуд», ки «фуруд ояд ва сокинони заминро хушдор диҳад, то худро барои зуҳури дуввуми Ё омода

созанд», ки ин айни ҳамон кори фариштаи Ваҳй, боби ҳаждахум, мебошад. Миссияи фариштаи аввал ин буд, ки «заминро бо ҷалоли худ равшан гардонад ва инсонро аз ғазаби ояндаи Худо ҳушдор диҳад», ки боз ҳам миссияи фариштаи боби ҳаждахум аст. Онҳое ки паёмро пазируфтанд, «Худоро ҷалол доданд», ва онҳое ки паёмро рад карданд, «дар торикии комил вогузошта шуданд».

Дониёл ва он се ҷавонмарди шоиста интиҳоб карданд, ки ғизои осмонӣ бихӯранд, ва гурӯҳи дигар ғизои Бобилро хӯрданд. Дар поёни «санчиши зоҳирӣ»-и даҳрӯза, Дониёл ва ҳамроҳонаш Худоро ҷалол доданд, зеро чеҳраҳои онҳо ба зоҳир фарбеҳтар ва зеботар аз онҳое буд, ки ғизои Бобилро меҳӯрданд. Паёми фариштаи якуми Ваҳй, боби чордахум, ҳамаи се санчишро дар шиносоии худ аз Инчили ҷовидонӣ ифода мекунад. Санчиши аввал ин аст, ки аз Худо битарсанд; санчиши дуюм — ки Ёро ҷалол диҳанд; ва санчиши сеюм — он гоҳ аст, ки соати доварӣ фаро мерасад. Онҳое ки китоби кӯчакро аз дасти фариштаи аввал гирифта, онро хӯрданд, чунон ки Юҳанно дар боби даҳум намоёндагӣ мекунад, дар санчиши дуюм Худоро ҷалол доданд, ва он гоҳ онҳо омода шуданд, ки ба доварию Набукаднесар дохил шаванд. Қоида бар қоида, санчиши аввал дар 11 сентябри соли 2001 ин буд, ки китоби кӯчақеро, ки дар дасти фариштаи қавӣ буд, бихӯранд. Он санчиш санчиши навбатиро ҷорӣ намуд, ки дар он ду табақаи парастандагон бояд пеш аз санчиши сеюм ва ниҳии литмусӣ ошкор мегардиданд, ки он фақат ё хислати ҷалолёфтаре нишон меод, ё хислатеро, ки аз зулмот пур буд.

Замони муҳр задани саду чиҳилу ҷаҳор ҳазор таърихи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни рӯзи якшанбеи наздикомада дар Иёлоти Муттаҳида мебошад. Дар он таърих масали даҳ бокира такрор шуда, то ба ҳарфи охирин иҷро хоҳад шуд. Пас, ҳамин ҳақиқат муайян месозад, ки таърихи нубуввати Ҳабаққук боби ду низ такрор шуда, то ба ҳарфи охирин иҷро хоҳад шуд. Ин ҳамчунин маънои онро дорад, ки давраи муҳр задани саду чиҳилу ҷаҳор ҳазор ҳамон давраест, ки дар он таъсири ҳар рӯёи нубувватӣ такрор шуда, то ба ҳарфи охирин иҷро хоҳад шуд.

Боби ёздаҳуми Дониёл, ояти чиҳил, дар вақти охир дар соли 1989 мӯҳркушоӣ шуд. Ин оят аз вақти охир дар соли 1798 оғоз меёбад ва бо нишон додани вақти охир дар соли 1989 анҷом меёбад. Сатр бар сатр, вақти охир дар соли 1798 бо вақти охир дар соли 1989 мутобикат мекунад. Таърихи ояти чиҳил, ки аз соли 1798 оғоз ёфта, то қонуни якшанбе дар ояти чиҳилу як идома меёбад, таърихи ҳайвони заминӣ (Иёлоти Муттаҳида)-ро ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ифода мекунад. Ду шоҳи ҳайвони заминӣ, яъне ҷумҳурихоӣ ва протестантизм, бо он ду вақти охир муаррифӣ шудаанд.

Дар вақти мӯҳргузорию яксаду ҷилу чор ҳазор, шоҳи протестантӣ дар ҷараёни озмоиши дуввуми се озмоиш дар дохили он фосилаи замон ду табақаи парастандагонро ба вучуд хоҳад овард. Як табақа сурати Масеҳро инкишоф хоҳад дод, ва табақаи дигар сурати ҳайвонро инкишоф хоҳад дод. Дар он давраи озмоиш, шоҳи ҷумҳурихоӣ бо шоҳи муртади протестантӣ ҳамроҳ шуда, сурати ҳайвонро ташкил хоҳад дод, зеро калисоҳои протестантӣ он гоҳ назорати ҳукумати шаҳрвандиро ба даст хоҳанд гирифт. Он фосилаи замон аз ҷониби ҳар рӯёе дар Қаломи Худо намоёндагӣ карда мешавад, зеро маҳз дар ин ҷо ҳар яке аз

«китобҳои Китоби Муқаддас, ба ҳам мерасанд ва ба поён мерасанд».

Озмоиши дуҷум дар он таърих озмоиши сурати ҳайвон аст, ҳам дарунӣ барои бокирагон, ва ҳам берунӣ барои сиёсатмадорони ду ҳизби рақибӣ сиёсӣ. Он озмоиш ҳамон озмоишест, ки мо бояд онро «пеш аз баста шудани муҳлати ҷайз» ҳангоми қонуни якшанбеи наздикшаванда гузарем. Он озмоиш ҳамон озмоишест, ки мо онро «пеш аз он ки мӯҳр зада шавем» мегузарем. Он озмоиш ҳамон озмоишест, ки дар он «тақдири абадии мо ҳал хоҳад шуд».

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҷариштаи дигари пуқудрат фармон ёфт, ки ба замин фуруд ояд. Исо ба дасти ӯ навиштаеро гузошт, ва ҳангоме ки ӯ ба замин омад, нидо кард: “Бобил афтод, афтод”. Сипас дидам, ки рӯҳафтадагон боз ҷашмони худро сӯи осмон бардоштанд ва бо имон ва умед ба зуҳури Худованди худ менигаристанд. Аммо бисёре чунин менамуданд, ки дар ҳолати қарахтӣ беҳушӣ боқӣ мондаанд, гӯё дар ҳоб бошанд; вале ман метавонистам нишонаи андӯҳи амиқро бар ҷеҳраҳояшон бубинам. Рӯҳафтадагон аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар замони таъхир қарор доранд ва бояд бо сабр интизори иҷро шудани рӯйё бошанд. Ҳамон далелҳое, ки онҳоро водор карда буданд, ки дар соли 1843 мунтазири Худованди худ бошанд, онҳоро ба он бурданд, ки ӯро дар соли 1844 интизор шаванд. Бо вучуди ин, дидам, ки ақсарият он нерӯеро, ки имонашонро дар соли 1843 фарқкунанда мегардонид, дар ихтиёр надоштанд. Рӯҳафтадагии онҳо имонашонро суст карда буд....»

«Вақте ки хизмати Исои Масеҳ дар ҷои муқаддас ба анҷом расид, ва ӯ ба Ҷои Муқаддастарин даромада, пеши сандуке, ки шарияти Худо дар он буд, истода, ӯ ҷариштаи дигари қавиро бо паёми сеюм ба ҷаҳон фиристод. Дар дасти ҷаришта тӯморе ниҳода шуд, ва ҳангоме ки ӯ бо қудрат ва ҷалол ба замин фуруд омад, огоҳии даҳшатовареро эълон намуд, бо таҳдиде аз ҳама саҳттарине, ки ҳаргиз ба инсон расонида шуда буд. Ин паём барои он таъйин гардида буд, ки фарзандони Худоро ҳушдор диҳад, бо нишон додани соати озмоиш ва тангӣ, ки дар пеши онҳо буд. Ҷаришта гуфт: “Онҳо ба муборизаи бисёр наздик бо ҳайвон ва сурати он қашда хоҳанд шуд. Ягона умеди онҳо ба ҳаёти абадӣ ин аст, ки устувор бимонанд. Гарчанде ки ҷони онҳо дар ҳатар аст, онҳо бояд ба ҳақиқат маҳкам бичаспанд.” Ҷариштаи сеюм паёми худро чунин ба анҷом мерасонад: “Дар ин ҷост сабри муқаддасон: дар ин ҷоянд онҳое ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва имони Исоро.” Вақте ки ӯ ин суҳанонро тақрор мекард, ба муқаддасгоҳи осмонӣ ишора намуд. Андешаҳои ҳамаи онҳое ки ин паёмро мепазиранд, ба Ҷои Муқаддастарин равона карда мешаванд, ки дар он ҷо Исо пеши сандук истода, барои ҳамаи онҳое ки раҳмат ҳанӯз барои онҳо дарег дошта нашудааст, ва барои онҳое ки аз рӯйи нодонӣ шарияти Худоро шикастаанд, шафоати ниҳонии Худро ба ҷо меоварад. Ин қарорат ҳам барои мурдагон одил аст ва ҳам барои зиндагон одил. Он ҳамаи онҳое дар бар мегирад, ки бо эътимод ба Масеҳ мурданд, вале, чун нури аҳкоми Худоро қабул накарда буданд, аз рӯйи нодонӣ дар вайрон кардани фармудаҳои он гуноҳ карда буданд.» Early Writings, 245, 255.